

Megálltak. Az öreg morgott valamit, amíg rágyújtott, a vadász pedig odaállt mögéjük. A fák között már sötétedett.

— Megyek holnap a városi elvtársakhoz — közölte a vadász.

— Menjen — mondta élesen a fiú.

Az öreg nagyot szívott a cigarettájából. Sercegett a dohány, ahogy a parázs felizzott.

A vadász keze tétován megmozdult, mintha intett volna, és köszönt:

— Jó éjszakát. Magát, öreg meg téged — nézett a gyerekekre — nem keverem a dologba...

Elindult. Az öreg meg a fiú álltak egy darabig, aztán elindultak a vadász nyomában. Az út nemsokára kivágódott a szántók közé, a tanyákhoz.

Csendben lépkedtek. Később a fiú megszólalt:

— Ne búsuljon, öreg... Rá se bagózzon! Nézze az eget! Itt a mezőn még kék. Ott messze a magasban össze van nyomva az oxigén. Látja?

— Látom — mondta az öreg, és eldobta a cigarettavéget.

A fiú elővette a zsebéből a kék kavicsot, amit találtak.

— Olyan a színe, mint az égé — mondta az öreg csodálkozva, és mindketten felnéztek a kék messzeségbe. Aztán az öreg hirtelen megbökte a fiút, és rekedtes hangján ezt kérdezte:

— Az ám. Ugyan mi az ördög nyomja össze?

KEREKES ANDRÁS

OLDOZHATATLAN SZERELEM

*Mint meghasadt föld, mellemen
a világ naponta rögökre porlad.
Oldozhatatlan szerelem
vigyázza bennem már a múltat,
hogy az égre nőző falak
többé el ne omoljanak,
egyetlen téglá ne lazuljon.*

*Hányan botorkáltunk az úton,
friss szívünk kisebesedett —
töprengenék húsz évnyi múlton?
ki számlálja a lépteket?
Tíz év? Vagy húsz? Itt áll a többi,
együtt kell azt is örökölni,
amitől vad szégyenben égsz!*

*Hogy nem volt hazád és merész
harcaid pocsolvás árokba fúltak,
felfaltad Dózsa Györgyöt és
feledted a sosem-tanultat,
s azt, mi húsz éve már tiéd,
sem őröd úgy, mint illenék,
felnőttként élni nem tanulsz még!*

*Jöjj el Idő, megkoplaltunk teérted,
éhünkben él az ország,
ezer év szikrája száll sísteregve,
pirosra gyűlj, lobogj hát*

*ezerszer elvetélt remény,
paraszas kínok kölyke,
tüzesedj, épülj szép szerelmünk,
bennünk gyulladj most új erőre!*

*Emberarcú kor, nyugtalan
világom, mint méltó szerelmet áhít!
Viharokkal röpjöl szavam
sebzetlen jövőnk kapujáig,
Szabadság, halljam hangodat,
már képzelem világodat,
mely felhők mögül fényre pattan!*

*Annyi éjszaka olthatatlan
lobognak rám a századok,
ott futok minden vert csapatban,
százféléképp is meghalok,
de évezredes hű kínomban
a győzhetetlen oltalom van:
ki így él, nem pusztul soha!*

*Sorsom: világunk otthona,
mely felnő egyszer józan álmaimhoz!
Vezesse ismerős szava,
aki jövőnkéről tiszta hírt hoz,
s mint a fű, vesse föl fejét:
sok százezer év itt a tét,
úgy élj, fiának valljon bátran!*